Год. I. Добричъ, 21 Ноемврий 1887. Брой 5.

„ДОБРУЖА“ ще излиза всѣка Сѫбота.

Цѣна за абонамента:
за година . . . . 12 лева
за 6 мѣсеца . . . . 6 «
„ 3 „ . . . . 3 »
За обявления се плаща 10 ст. на всѣкой редъ за първопечатание, а за всякой редъ при послѣдующе печатание по 5 стот.
Единъ брой 20 стотинки.

ДОБРУЖА

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И НАУКА

SAPIENTI SAT!

ОРГАНЪ НА КОМИТЕТИТѢ „БЪЛГАРИЯ ЗА СЕБЕ СИ“ ВЪ ВАРНЕНСКИЙ ОКРѪГЪ.

Всичко що се отнася за вѣстника се праща до редакцията въ Добричъ.

Рѫкописи назадъ не се врѫщатъ.
Неплатени писма не се приематъ.

Въ Варна представитель на редакцията е В. Божиловъ който и ще получава обявления за печатание.

Отъ Редакцията.

Добрия приемъ, който вѣстника ни срѣщна между читающата публика и хубавитѣ отзиви, ведно съ насърдчения, които получихме отъ приятели изъ разни градове, ни окуражиха и ни исказаха, че ратуванието за право дѣло не остава безсъчувствие; показаха ни, че тия — младежьта — които именно и искахме да ни разберѫтъ сѫ сторили това. Смѣло можемъ да кажемъ, че днесь нѣма не само градъ, но даже и село изъ България, гдѣто младото да не си е задало цѣльта: да очисти родината ни отъ всѣкакви плевели и паразити, каквито се срѣщатъ на нѣкои мѣста изъ България. Неще и дума, че съ тѣзи си думи ний нѣмаме на умъ да припишемъ това като услуга на наший вѣстникъ.

За да покажемъ на читателитѣ си, че ний високо цѣнимъ тѣхнитѣ насърдчения и съчувствия, въ 3-й брой на «Добружа» бѣхме обѣщали да уголѣмимъ формата на вѣстника си, или же почнемъ да го издаваме дважъ въ седмицата, като въ единa и въ други случай запазимъ сѫщата му цѣна. Това ний мислѣхме да сторимъ къмъ 9-ий или 10-ий брой; обаче, пристигнали напослѣдъкъ приятелски писма съ още повече насърдчения ни накараха *да удвоимъ* още отъ тоя брой формата на «Добружа». За да сторимъ това, най много спомогнаха писмата на комитетитѣ «България за себе си» отъ Варненский Окрѫгъ, които даже прибавяха, че желаятъ «Добружа» да бѫде органъ тѣхенъ (на тия комитети). Ступанина на вѣстника — Добричский комитетъ «България за себе си» — неможаше освѣнъ съ удоволствие и радость да испълни това желание на братьята си — да удвои формата на вѣстника, *като запази сѫщата цѣна*, и да го нарѣче **Органъ на комитетитѣ «България за себе си» въ Варненский Окрѫгъ.**

Надѣемъ се, че читателитѣ ни ще оцѣнятъ тази ни постѫпка и ще прибързатъ съ внисание абонаментитѣ си, съ което щатъ ни насърдчи, за да употрѣбимъ всички срѣдства за подобрѣнието на вѣстника. За да постигнемъ това, ний сме взели мѣрки да намѣримъ въ по-голѣмитѣ градове постоянни корреспонденти, които да ни съобщаватъ мѣстнитѣ отъ общественъ характеръ новини. *Всѣкому, който ни праща постоянно корреспонденции, ще пращаме вѣстника си даромъ;* а за статии научни: по селското домакинство, земледѣлието, скотовъдството, хигиената, училищата и пр. ще даваме първо мѣсто въ вѣстника си.

Въпрѣки казанното си въ 1-ий и 3-ий броеве, 5-ий брой пращаме на всички си записани абонати, прѣдъ видъ на уголѣмяванието вѣстника; обаче прѣдупреждаваме неплатившитѣ, че *9-ий брой неще пратимъ никому, който не е прѣдплатилъ.*

Добричъ, 21 Ноемврий 1887 год.

Кое[illegible] омие очитѣ и отъ кого трѣ[illegible] да се пазимъ за сега.

Всѣки отъ насъ йоще помни тѣжкитѣ, усилни врѣмена, които многострадалния ни народъ прѣкарваше до скоро; всинца бѣхме свидѣтели на доблестнитѣ подвиги на бившето ни върховно правителство — регентството, въ неравната му борба съ сѣверния колосъ и надали ще се намѣри по свѣта истински българинъ, който да не се радва отъ сърдце и душа, когато вижда, че мѫдрото водяние на държавнитѣ ни работи днесь се намѣрва въ таквизи рѫцѣ, които ни обѣщаватъ не само скорошно избавяние отъ досегашната криза, нъ нѣщо по голѣмо, нѣщо по величественно. Това ний го исповѣдваме: то се съзира въ самитѣ работи на правителството ни, въ работитѣ на сегашното ни Народно Събрание, за които, горѣ-долу, вѣрваме, да се сѫ научили повечето отъ читателитѣ на в. «Свобода». Всичко това, съ громаднитѣ отстѫпки, съ неисказаннитѣ жертви, които българский народъ направи за да докаже на Европа, че ни неискаме чуздото, а своето, че ни неискаме за кефа си да се разваля европейский миръ, — убѣди образованния свѣтъ въ законностьта на народнитѣ ни справедливи желания. Това днесь го вижда и признава Европа, нъ не тъй гледатъ на него пъкленнитѣ синове на България; не тъй мисли и смѣта православната матушка. Тя, наистинна, разбра много добрѣ, че по насъ нѣма вѣра въ прѣдателитѣ, и че напраздно се е надѣвала на тѣхнитѣ услуги, нъ пакъ, като удавникъ се държи у тѣхъ, та дано нѣкакъ да се направи анархия въ България, да дойде да ни окупира. Съ тази цѣль, какви ли не подкупувания, какви ли не тайни приготвяния не се правиха до послѣднийо врѣме въ Одесса за убиванието на юначния ни князь, Н. Ц. Височество Фердинандъ I-ий, заедно съ министритѣ му. Благодарение на проведението, благодарение на честностьта, достоинството и неисказанния патриотизмъ на българскитѣ синове, всички адски планове останаха на пухъ и прахъ и доказаха йоще по добрѣ на свѣта, гдѣ и въ кого се крие въображението на русситѣ за нѣкакъвъ си терорръ въ България. Днесь вече, безъ всѣкакви забикалки, можемъ да кажемъ, че великитѣ сили разбраха благитѣ намѣрения на Россия. Това имъ отвори очитѣ по добрѣ, и тѣ се съгласиха да работятъ изедно, развалиха мечтанията на матушката за прѣдполагаемото й съюзявание съ Франция. Германия, Италия и Австро-Унгария открихa, съзнаха опасностьта, която застрашаваше Европа, гордо казаха на русската дипломация: «руки прочь», и рѣшиха сѫдбата на балканскитѣ народи. Това не остана тъй: то като грѫмъ порази Московската пресса, всичко, около III отдѣление, захвана да бълва гущѣри противъ западно-европейскитѣ съюзници, а русскитѣ дипломати чакъ сега се досѣтиха какво може да излѣзе отъ една втора Кримска война, онѣмяха и обърнаха политиката на друга страна; нъ при всичко това и до днесь йоще московцитѣ иматъ да имъ се върти изъ главитѣ това нещастно «авось». То кара Русскитѣ дипломати да играятъ на вѫже прѣдъ Европа и да не даватъ мира на Турция. Господинъ М. Нелидовъ, както се учимъ отъ газетнитѣ извѣстия, отъ какъ се научилъ за сключванието на англо-французската конвенция за Суезкия каналъ, скѫсвалъ по три чивта чизми въ недѣлята да ходи, да иска аудиенция при Н. И. В. Султана. Обѣщавалъ се, горкия, че Россия щѣла да попрѣчи за подписванието на въпросната конвенция за въ полза на Турция, ако послѣднята се съгласяла да окупира Южна България. Турскитѣ дипломати знаятъ своята работа, неискатъ тѣ и да чуята за русска помощь въ подписванието на помѣнатата конвенция; защото виждатъ много добрѣ, че окупиранието на Южна България отъ тѣхъ ще доведе Русситѣ не до стѣнитѣ на Цариградъ, не кѫдѣ Божи Гробъ, ами, въ интереса на русската търговия, до брѣговетѣ на Червеното море — до Суецкия каналъ, гдѣто ще се помѫчатъ да прѣсѣкатъ пѫтя на Англия за Индия, и това, разбира се, нѣма да стане инакъ, освѣнъ съ присвояванието брѣговетѣ на рѣченния каналъ. Казахме го, я — турцитѣ не сѫ глупави, както ги мислятъ московцитѣ: тѣ много добрѣ си разбиратъ интереситѣ въ това отношение, виждатъ кой коли кучето въ Европейския концертъ. И тѣ удушиха, че отиванието на Царя-батюшка въ Берлинъ, колкото и да искатъ да кажатъ, че не било съ политическа цѣль, — се ще има отъ крилце перце: курса на русската рубла отъ окошлянието на Бисмарка пада, и тогозъ какъ се води война? Водими отъ тѣзи съображения, агитѣ не искатъ да си развалятъ рохатлъка за другитѣ; не искатъ тѣ да разсипватъ добри[illegible] си отношения съ насъ, нъ това не ще рѣче, че ни трѣбва да кръстосаме рѫцѣ и да сѣдимъ. Това, наистина, не е било и неможе да бѫде, нъ отъ него не можемъ да узнайме, какво ще ни донесе бѫдѫщето, — ето защо не можемъ да се одържимъ, макаръ и кѫсно, отъ да поздравимъ бащитѣ на Балканската конфедерация: тя ще ни отърве, тя ще ни омие очитѣ и ще създаде онази колосална стѣна, която нищо нѣма да осѣти отъ тѣжкитѣ удари на Святогоровския остръ мечъ. Тази идея за конфедерацията, рано или кѫсно, трѣбва да се осѫществи на Балканския полуостровъ, нъ, додѣто дойде това блаженно врѣме, ни трѣбва да запазимъ крѣпостьта си отъ вѫтрѣшнитѣ си отечественни врагове, та, ако се случи нѣщо по рано, да можемъ сигурно да се располагаме съ силитѣ си. Ето защо, именно, ни се съгласяваме съ статията на в. «Свобода» за нашенскитѣ прокорори, нъ да не забравяме и туй, че много отъ прѣдателитѣ се намѣрватъ помежду ни и пишатъ за лице поразително хубави нѣща върху нашитѣ работи, а тайно знаятъ и продължаватъ пъкленния си занаятъ. За сега толкозъ, и, кога му дойде мѣстото, ни ще поговоримъ по надлъжко за нѣкои таквизи псевдопатриоти.

Ев. Дрѣбовъ.

Епископъ Климентъ.

Дѣлата на тоя черъ духовенъ пастиръ заминаха вече своята епогея. Софийскитѣ граждани слѣдъ дълги мисления и разсѫждения, дано да не повтарятъ историята съ фенерскитѣ владици, видѣха най-послѣ, че съ добро се неможе. Завчера, на 9-й того, около 70—80 души, отъ всичкитѣ еснафи се събраха и рѣшихѫ, че е позоръ за тѣхния градъ да държатъ за духовенъ пастиръ такъво едно лице, което до шия е потънало въ развратъ на измѣна и безнравственость. Рѣшиха да отидатъ да кажатъ на Митр. Климента, че го не искатъ вече въ града си, въ черковата си и въ кѫщята си, и му даватъ три деня срокъ да се приготви и замини, на кѫдѣто му видатъ очитѣ.

Часа по петь вечерьта, гражданитѣ влѣзоха въ тая осквернена митрополия, гдѣто сварили при Климента и двама нему подобни: Карамфиловича и П. Кисимова. По начинъ учтивъ, но строгъ, тѣ го поканили да се махне отъ града имъ послѣ три дена, или въ противенъ случай, ще да го изтикатъ изъ митрополията, както едно врѣме гръцкитѣ владици. «Господа, азъ имамъ началникъ», отговорилъ Климентъ за свое оправдание, 10—20 гласа му отговорили, че когато той свали измѣннически Князъ Александра, питалъ ли е това свое началтство?

(в. «Свобода»).

Ние сърадвме честнитѣ Софийски граждани за тая имъ постѫпка, че тѣ скоро ще изгонятъ тоя продаденъ человѣкъ тъй, както прѣди нѣколко мѣсеци Варненскитѣ граждани изгниха онази пъкленна калугерска душа, която се казва Симеонъ.

Ний мислимъ, че е врѣме вече нашето Народно Събрание да се занимае съ тѣзи кишишлимета, които не живѣятъ за друго, освѣнъ за бѣла на България. Нѣма защо мислимъ ние, прѣдставителитѣ ни да се церимонятъ съ тѣзи вироглави глави, защото не сѫ срѣднитѣ вѣкове, когато калугеритѣ — папитѣ, тѣзи мизерни сѫщества сѫ имали властьта въ рѫката си, когато царетѣ имъ сѫ се плашали и когато тѣ сѫ вършали най-голѣмитѣ безобразия.

Всичкитѣ други християнски държави, съ милиони повече отъ насъ жители, иматъ нѣкои сравнително съ насъ твърдѣ малко владици. Ний, напротивъ, като че искаме да се покажемъ по-набожни ли отъ калугеритѣ или по-калугери сме отъ тѣхъ, че за това ли ги държимъ, и ние незнаемъ. Много пѫди отъ освобождението ни насамъ се е повдигалъ у насъ въпроса за калугеритѣ; много се е писало, дрънкало, всичко е отишло напраздно. Сами виждаме, че отъ тѣзи старци — калугери, хора готовановци, нѣмаме никаква облага. При всѣки случай, гдѣдо е трѣбвало и нетрѣбвало, нашитѣ въжделенни пастири винаги сѫ излѣзвали на припѣкъ като гѫби. Да, едно врѣме, когато бѣхме подъ турското робство, когато нѣмахме никаква политическа свобода, когато училищата ни бѣха кисатъ, когато читалищата ни тукъ-тамѣ се показваха, когато народа бѣше току едвамъ се съвзелъ, тогазъ разбирамъ, — владицитѣ си имаха мѣстото, защото тѣ образуваха онази гледна точка, къмъ която трѣбваше да се сърѣдоточава всичкиятъ нашъ интелегентенъ свѣтъ, тъй, както едно врѣме слѣдъ покоряванието на Мизия отъ Ивана Цимисхий, Грьцкийтъ императоръ, всичката тогавашна интелигенция бѣше обърнала погледитѣ си къмъ Охрида, тамъ гдѣто бѣше резиденцията на нашата патриаршия. Днесь обаче, явно

се вижда, че се нѣма нужда отъ толкова владици и то съ развалени характери хора и продадени души.

Нѣма вече отеца Паисий. Единъ бѣ тоя калугеръ, въ истиненъ смисълъ на словото добръ старецъ. Нему ние плетемъ вѣнци. Него днесь ние величаемъ, него ще слави и потомството. Народа ни: и граждани и селяни, отъ различна рѫка хора, разбраха вече що за добро сѫ тия Божий помазанници, тия посрѣдници между Бога и человѣка. Черното расо, лъскавата Митра прѣкрасния жезълъ не играятъ вече никаква роль. Видѣха хората, че спасението не се състои въ дългата хубава коса на калугеритѣ, въ черната или сива брадица, спусната въ нѣкои чакъ до петитѣ, тъй както ги има изобразени по нѣкои довари въ церквитѣ. Разбраха хората че истинското Богопочитание не се състои въ вънкашна форма въ блѣсъкъ, въ тоя салтанатъ, който честнитѣ ни владици ни продаватъ. Така сѫ се лъгали едно врѣме много хора не само у насъ, но и въ Италия, Франция, Германия и въ други държави, а особенно най-много въ Италия. Тукъ, въ Италия, казвамъ, както и въ Гърция, най-много е играла роль, защото въ тѣзи страни сѫ се намирали такива личности, които сѫ гледали да експлоатиратъ населението съ Христовото учение.

Всичката гюрултия, която днесь се повдига въ Европа отъ хората, наречени комунисти, социалисти и др. е гюрултия, която истинна посплашва онѣзи Божий помазанници, които ужъ отъ Бога се показватъ, пакъ сами съ този елей гонятъ това учение, тази мисъль, която почива на християнска основа; гонятъ това учение, този социализмъ и комунизмъ, който напълно лежи върху основитѣ на Христовото учение. Не е ли товаабсурдъ? Говорятъ за религия, кланятъ се истинному Богу ужъ, нѣкои вършатъ ужъ нѣща християнски, нъ като доде работа за чистата религия, за сѫщинското Християнско учение, сичко тогава оставятъ на страна, като ни увѣряватъ, тъй или инакъ, като ни говорятъ, че тамъ владицитѣ — калугеритѣ сѫ посрѣдници между Бога и человѣка и че нѣкои сѫ Божий помазанници. Ако земемъ да се поразпростремъ по-надалечь, ако захванимъ да поговоримъ повечко, по-свободничко, но съ извѣстни доказателства и научни истини, съ теорий, които да се основаватъ на положителната наука, на здравий разумъ, изведнѫжъ ще ни укорятъ, въ незнамъ що си, че ужъ днесь врѣмето му не било, ужъ немжало, Екзарха ще вика и незнамъ още какво си. Просто ли говоримъ или не вѣрно сѣкий, който разбира, който е человѣкъ съ убѣждение, който не се увлича отъ вънкашностьта на хубостьта, който не обръща внимание на владишката мантия, на нейнитѣ звънци, то такъвъ, вѣрваме напълно не се съгласи съ насъ. Врѣме е вече да пробудимъ народа. Врѣме е вече да се съзнаемъ; врѣме е да се разберемъ какво правимъ. Но нетрѣбва да се боимъ отъ никакви заплашвания, нито отъ афоресми и апатеми. Това бѣше едно врѣме. Не сѫществуватъ вече индулгенцинтѣ — нѣма вече тия писма за прощаване грѣховетѣ на хората съ пари. Церквата днесь я съставляватъ народитѣ.

Церквата не е владика, не е владиката — калугера, нито пъкъ папата. Церквата не е зданието, гдѣто се молимъ, церквата е тази *вѫтрѣшна сила*, която свързва хората съ това учение, каквото е у насъ християнството, хубавата прѣкрасна мисъль, хубавия този идеалъ. Еднажь така, излиза че нито капата на Патриарха, нито пъкъ мантията на Климента сѫ черквата. Св. Писание казва: че достойнийтъ пастирь полага душата си за овцитѣ — стадото си».

Положили Климентъ душата си за България? Извърши ли това владиката Симеонъ Помогна ли на България Екзарха? — Излѣзе ли нѣкой другъ владика да поведе народа противъ врага? Испълняватъ ли владицитѣ писанието? — Испълняватъ ли заповѣдитѣ на Спасителя? Мислятъ ли за черквата? Бѣгатъ ли отъ зараза? Съвѣтватъ ли паството си? Не, не и пакъ хиляди пѫти не. Казано е: «тамъ гдѣто ви нещѫтъ, отърсете ногитѣ си и бѣгайте, идѣте на друго мѣсто». Отърсете и Вий владици, святий Клименте, и ти гърко, Симеоне, и бѣгайте далечь отъ Българъия, бѣгайте далечь отъ тоя народъ, който вий искахте и искате да продадете. Идѣте далечь, негдѣ тамъ въ Африка, тамъ има за васъ работа, тамъ има за васъ поприще. Тамъ вие отци святий, ще се спасите, тамъ звѣроветѣ ще ви изядѫтъ.

Испълняватъ ли калугеритѣ всичко, което казахъ, не. Мислятъ нашитѣ владици другояче; фантазиратъ си хубавитѣ мегки дюшеци, че могѫтъ да си играятъ съ сѫдбата на единъ народъ. Кой ви е далъ васъ това право? Кои сте вие? — Вие ли сте народътъ? — Вие ли сте България? — Вие ли създадохте селянина? — Вие ли се борихте съ Турцитѣ? — Вие ли прославихте Българското орѫжие? — На кои майки се вие прѣсмивате? — Кой сироти дѣчица расплаквате? — На кои старци се подигравате? кои сестри почернени, подигравате? — Тия ли, които плачатъ, милѣятъ за обѣсенитѣ въ турско врѣме? — Или тия, които плачатъ за падналитѣ при Сливница, *Пиротъ и Драгоманъ?* — *На кой хѫшъ* се вие присмивате? — Ботева ли подигравате? или Любена Каравелова псувате? — Махнете се черни души, махнете са, оставете народътъ спокоенъ, оставете, не дѣйте повдига свещеннитѣ кости на поборницитѣ ни. Срамъ, позоръ, укоръ на Васъ продадени владици, исчадия дяволски, Клименте, и ти безсъвѣстний, Симеоне!

A. Nemo.

Ние почитаме и уважаваме редакторитѣ на в. «Свобода», които намъ добрѣ се познати, защото сме всѣкога намирали въ тѣхъ честность, патриотизъмъ и винаги готовность да защищаватъ отечество ни. Тѣ сѫ дѣйствително публицисти съ знаме; тѣ сѫ дѣйствително българи, хора, които винаги се защищавали даже въ най-критическитѣ врѣмена страната ни. Ние познаваме бая Захария и Петкова. Ние ги уважаваме. Тѣ сѫ извѣстни за много свои патриотически дѣла; тѣхъ ги уважаватъ всички тия, които знаятъ дѣлата имъ. Но при всичко това, ако и да ги почитаме и уважаваме, ние неможемъ да замълчимъ отъ да кажимъ за това, което въ брой 99 на в. «Свобода» сѫ казали за г-на К. Мирский, по поводъ писаното отъ насъ въ в. «Добружа».

Казватъ нашитѣ събратия: «Нашия страхъ не билъ напраздно, когато спомѣнахме по поводъ на двата нови вѣстници, «*Добружа*» и «*Н. България*», че тѣ ще се ударятъ на дребни полемики за личности . . . . Първия отъ тѣхъ, «Добружа», като че не намѣрилъ съ що да се занимава, кого да черни, и нападналъ твърдѣ беспощадно на извѣстния Варненски гражданинъ (това бѣше едно врѣме, извѣстния (б. р. «Добр.»), г. К. Мирски. Ние отдавна познаваме г. Мирски лично, като народенъ прѣдставитель и общественъ дѣятель и онова, което знаеме за него (понапрѣдъ, прѣди врѣме, и Цанковъ бѣше добъръ и Славейковъ не лошъ, а сега сѫ калпазани. б. р. «Добр.»), дава ни право и куражъ, да го защитими и да не повѣрваме, че той е станалъ човѣкъ на царь-батушка, както го искарва нашия събратъ «Добружа» . . .

Нъ, ние казваме и чистосърдечно увѣряваме нашитѣ уважаеми събратя на в. «Свобода», че тѣ непознаватъ г-на Мирски отъ 9-ий Августъ насамъ. Прѣди този черенъ день много хорица, познати и непознати, играяха на вѫже. Много душици се прѣструваха, както Каравеловъ, Никифоровъ, Заимовъ . . . и нашъ батъ Крьстьо. Но слѣдъ 9-ий много се поуплашиха, много ужъ честни патриоти се окалпазаниха, много станаха прѣдатели, много станаха извѣрги — зложелатели на своето отечество. Купъ такива *низки сѫщества* имаме. Такъвъ е братия и бай Кръстьо, когото Вий ужъ познавате и защищавате. Кой каквото ще да казва, нъ азъ пакъ ще си думамъ: да ходи единъ человѣкъ въ Русското консулато, въ най-тѣжкитѣ врмѣна за България, да се ангажирва, да говори, че нѣма да позволи да стане митингъ за въ полза на нашето отечество, сѫществуването на което тогазъ бѣше проблематическо, то ние тогава питаме: Г-нъ К. Мирски поклонникъ на Господаря на своето отечество ли е или на царя-Батушка? Ние неискаме напраздно да обвиняваме г-на К. Мирский. Ние говоримъ истината; ние прѣдаваме факти за неговото поведение въ онова врѣме, нѣщо, което и сега пакъ казвамъ цѣлия Варнен. Окрѫгъ знае, нѣщо, което знае, както г-нъ Георги Живковъ, настоящия министръ на Народното Просвѣщение, тъй и г-нъ майоръ Драндаревский, Руссенскийтъ бригаденъ командиръ. И така *събратия на в.* «Свобода», питайте казаннитѣ тия Г-да, па тогава ни говорете.

А. Nemo.

Платенъ отговоръ съ допълнение.

Който е прочелъ статията противъ Г. К. Мирский, помѣстена въ 2 бр. на в. «Добружа», който я е сравнилъ съ отговора й, напечатанъ въ 3 брой на в. «Нова България», само той ще разбере, какъ майсторски и шарлатански нѣкои хора си потулятъ грѣховетѣ прѣдъ свѣта. Не ще съмнѣние, че отъ тази категория хорица е и автора на рѣченния отговоръ: той захваща статията си съ думитѣ — «Вѣстника за политика и наука отъ Добричъ въ втория си брой испълнилъ цѣли двѣ колонии съ личностьта на съгражданина ни г. К. Мирский», и бърже-бърже се докопва до в. «Добружа», окърпя цѣлъ единъ откѫслекъ отъ статията му противъ рѣченния съгражданинъ и, намѣсто да се завземе, да види какви запитвания има въ него и какво трѣбва да имъ се отговори, той мисли, че съ това е доказалъ, несправедливостьта на помѣнатитѣ нападения прѣструва се ужъ, че незнае каква е работата, обръща се къмъ всѣкиго и го моли, ако знае нѣщо лошо за «достийния» бай Кръстя, да му каже; защо той щѣлъ да го напечата съ едри букви въ посестримата ни «Нова България». Ехъ, умникъ, умникъ, колко смѣшенъ ставашъ ти съ тази си покана! Ама, да, както се вижда, ти си се водилъ отъ тѣзи съображения, че, който не знае бай Кръстевитѣ истории, ще каже — дописката противъ него е гола клевета; а този, който знай работата, ще си прѣмълчи. На ли? Много се лъжешь, байно!

Ний, за да испълнимъ желанието ти, ще се помѫчимъ да ти искажемъ таквизи нѣща за него, които ти, ако си честенъ човѣкъ, трѣбва да ги напечатишь съ едри букви. И тъй ти, почтенний Г-не, въ оправдание на бай Кръстя, казвашь, че го хулили несправедливо, гдѣто ходилъ той прѣзъ прѣврата въ тукашното Русско Консулство, когато въ него врѣме тамъ билъ се [illegible] г. Г. Живковъ, сегашний [illegible] на Просвѣщението и Г. Майоръ С[illegible]врѣшковъ, комадира на тукашний полкъ. Ако имаше по свѣта нѣкой глупакъ, като автора на горѣспомѣнатото опровержение, — само той щѣше да каже: къвво има, като е ходилъ бай Кръстйо въ Консулството, когато сѫщото нѣщо сѫ направили и спомѣнатитѣ двѣ личнотси? Най-сетнѣ, и ний бихме се съгласили съ това, ако да нѣмаше нѣкаква

Царя на Духовъ-день

Повѣсть изъ маджарский животъ

прѣведе

Гринда-Цифра.

I.

(Продължение отъ *брой* 1.)

Всичко тъй станѫ, както Мартинъ порѫча. Най-напрѣдъ вървѣхѫ двама заклѣти стражари. Тъй държахѫ въ рѫцѣтѣ си особенни металически сопи съ бравдички, украсени съ панделки. Тѣзи сопи се наричатъ «**Фокошъ**». Послѣ стражаритѣ идѣше колата съ циганитѣ, които отчаянно грѫмко пѣяхѫ пѣсень въ Мартинова честь. Слѣдъ тѣхъ мѣсари водѣхѫ украсеннитѣ съ лимони и панделки бикове. Стареца който въ циганския хоръ държѣше басъ, сѣдѣше на края на колата и само молѣше посилно да държатъ биковетѣ; ако се отърватъ тѣзи дяволи най-първо връзъ него ще се хвърлѣѫтъ — той облѣченъ въ «алени» шалвари, а знае се, биковетѣ не обичатъ този цвѣтъ!

Послѣ идѣхѫ колята съ яденьето и съ бъчвитѣ; връзъ всѣка бъчва сѣдѣше по една млада мома. — А ето и нашия добръ стражаринъ, Андрашъ. Сѫдбата го въздигнѫла повече отъ обичното. Сега той сѣди на конь и държи въ рѫката си голѣмъ чьрвенъ байракъ; за нещастие, вѣтъра тъй силно вѣе, щото на два пѫти едва му неизвади очитѣ съ платното. По гордото изражение на засмѣлото се Андрашево лице ясно се види, че той въ *тая церемония* — «царуванието на Мартина — счита себе си за втори «Царя на духовъ-день».

Ето го и «Царя на Духовъ-день!» Коня му не е до толкова хубавъ, но е едъръ и кокалесть, па и нѣкой му недостатъци сѫ скрити съ панделки: рѣдката му грива е скрита съ плетенници отъ тѣхъ, а не съвсѣмъ хубавия му гърбнакъ — съ вълча кожа.

Нашия Нартинъ е юнакъ на коня. Малко се поклатва, но не трѣба да се мили, че това е отъ срьбвнье! Той се клати отъ важность и самозадоволство. Видите ли, той е много смѣлостенъ: ту ще се наведе назадъ, ту ще се прикриви настрана, като че ще падне; а въ сѫщность той сѣди яко на сѣдлото, га че ли се е срастнѫлъ съ коня. Отъ странитѣ му вървѣѫтъ двама граждани на коньe и съ извадени *сабли*. Обаче тѣмъ е не съвсѣмъ приятно, защото «царския» конь щомъ забѣлѣжи, че нѣкой отъ съсѣдитѣ му го надмине, макаръ и на половинъ аршинъ, минутата му дава да опита якитѣ си зѫби. — Слѣдъ «царя» върви дълга верига ѣздачи, които ще се надпрепускватъ. На всѣко лице е написана надѣждата — белкимъ и той този пѫть ще излѣзе пабѣдителѣ. Отъ гдѣ знаешъ, че неговътъ конь не е станѫлъ по-бързъ, отъ колкото е билъ миннѫлата година, или пъкъ другитѣ коньe не сѫ отслабнѫли!

Слѣдъ всичко това идѫтъ файтони и талиги, които вдигахѫ такъвъ прахъ, щото отъ облацитѣ му мѫчно можахѫ да се виждатъ облѣченнитѣ съ праздничи дрѣхи мѫжье и жени. По такъвъ рѣдъ дойдохѫ на равнището. Изведнѫжъ се чухѫ нѣколко топовни гърмѣжи. Това означава, че високородния господинъ покровитель, баронъ Иванъ Карпати, който е нарѣченъ «маджарски набобъ» [1]) излиза изъ замъка [2]) си. Тълпата се прьснѫ по околнитѣ градини, а ѣздачитѣ — по равнището. Ето двама каратъ коньетѣ си да правѣѫтъ разни майстории, други се хващатъ на басъ за дузина стъклета вино.

Облакъ отъ прахъ се показа по пѫтя. Това сѫ файтонитѣ на барона Ивана Карпати; дѣцата наскачахѫ отъ стоборитѣ и дърветата и тичатъ съ голѣмъ викъ, защото ей-сега ще гръмнѫтъ още два пѫти. Въ земята сѫ закопани два чугунени рогача, въ устата на които сѫ тъкнѫти дървени похлупачки. Отъ тълпата се отдѣля опитенъ човѣкъ. Той пълзи по корема си, и въ рѫка държи прѫчка съ, завързана на края, запалена прахань. Ето той опира праханьта о азлѫцитѣ и двоенъ гърмежъ отъ тѣзи фигурни топове се понесе по полето, а дървеннитѣ похлупачки далечь въ небето хвръкнѫхѫ. Тълпата се распръснѫ, но отново пакъ се събра — всѣкий искаше да види не се ли е случило нѣщо особито.

Едвамъ се показахѫ файтонитѣ и тълпата дружно изрева «виватъ», «виватъ»! Но, изведнѫжъ, това възбуждение се замѣни съ силенъ смѣхъ. Узна се, че господинъ Карпати се пошегувалъ. Той облѣкълъ циганина си съ злато-шити дрѣхи и го намѣстилъ въ парадния си четириколенъ файтонъ, а самъ сѣднѫлъ въ една проста талига. Народа смѣтнѫ циганина за господаря и почнѫ да му вика. Исмѣхѫ се всички! Всѣкий обичаше господаря, а тъзи шега много се хареса на богатия болѣринъ.

Съ високородния Карпати, освѣнъ двамата му кѫщни лали [1]) дойдохѫ и ближнитѣ му приятели: Бачковски, богатъ чифликчия, (шега ли е? има петь хиляди моргона земя!) Михалъ Георгий, комуто нищо некостуваше да отиде за нищо и никакво на край свѣта. Отива той, напримѣръ, въ Марта при кумеца си, стои тамъ, неказва защо е дошълъ и чакъ въ края на Августъ задава дълбокомисленния въпросъ: незнаели кумеца какво имя ще дадѫтъ на лѣвия логой на Соболича? А дома той е запрѣтилъ да женѫтъ или косѣѫтъ, доклѣ се незавърне. Храната така си и остава по нивитѣ. Другий приятель на господина Ивана Карпати е прОчутия Лодий Ченкогей. Той вѫди най-добритѣ коньe въ цѣло маджарско, а самъ кѫдѣто щѣте отива пѣшѣ, ако неможе съ чужда кола. Жаль му е да впрѣга толкова скѫпитѣ си коньe. Третия приятель е Лоренцъ Берно, извѣстенъ ловецъ и любитель на хрътки; той лъжаше, като дъртъ циганинъ. Бѣше дошълъ още и Банди Кутижални, прочутъ изъ цѣлата страна пияница. Когато се понапиеше, почваше да бие другаритѣ си. Колкото и да пиѣше никой обаче не бѣ го виждалъ съвсѣмъ пиянъ.

Отъ такава компания се състоеше приятелския крѫгъ на Карпати. Прочули сѫ бѣхѫ тѣ, като «оригинали» и «зевзеци» и правѣхѫ всичко, само да запазѣѫтъ тия си прѣкори; намислювахѫ и извършвахѫ всевъзможни нѣща и се грижахѫ само тия нѣща да бѫдѫтъ, колкото може, по-оригинални и по-необични. Напримѣръ, въ программата имъ влизахѫ такива забавления: да изрѣжѫтъ опашкитѣ на коньетѣ на гоститѣ си, да запалѣѫтъ кѫщата въ время на игритѣ, да се разхождатъ по пладнѣ изъ улицитѣ облѣчени въ рухото на Адама, да каратъ евреитѣ да ядѫтъ сланина и т. н.

Циганитѣ изсвирихѫ троиченъ тушъ, когато пристигнѫхѫ господаревитѣ файтони, а заклѣтитѣ [1]) почнѫхѫ да отмѣрватъ крѫга за прѣпусканье, на самия край на когото турнѫхѫ нашия добръ Андрашъ съ чьрвения му байракъ, който още го блѣше по носа; въ началото се нарѣдихѫ ѣздачитѣ, които щѣхѫ да се надпрѣпускватъ. Тѣхъ ги нарѣдихѫ така, щото високороднитѣ глѣдачи да можѫтъ да видѣѫтъ всичко.

За тичанье бѣ опредѣлено мѣсто отъ хиляда раскрача. Баронъ Карпати щѣше вече да даде знакъ съ златообкованното си камшиче, за да гръмнѫтъ съ топа, което гръмванье трѣбаше да предшествува почванието на прѣпусканицата, когато всички видѣхѫ, че, къмъ равнището прѣпуска нѣкакъвъ ѣздачъ. Като дойде при нарѣденитѣ ѣздачи, той си сне шапката и високо извика, че и той е дошълъ да се опита да получи високото звание «Царь на Духовъ-день.»

(Слѣдва.)

[1]) Богаташъ. —

[2]) укрѣпена болѣрски кѫщи. —

[1]) Ний нѣмаме на языка си дума, която да превожда русската „шутъ" и затова тука употрѣбихъ турската дума „лала", нъ и тя нѣма сѫщото значение. Прѣвод

[1]) Хора, опредѣлени да слѣдѣѫтъ за надпрѣпускането, тий рѣшаватъ: кой е побѣдитель; а за гаранция, че ще рѣшѫтъ безпристрастно, предварително сѫ ги заклѣвали.

Прѣвод,

разлика между ходението на Г. Г. Георгя Живкова и Майоръ Обрѣшкова, и онова на бай Кръстя. Нима ти, почтенний Г-не, като *пишете* отговора си, незнаеше, че, когато Русский консулъ е викалъ при себе си Г-на Майора Обрѣшкова, послѣдния не е отишълъ при него, догдѣто не му е разрѣшило за това началството му? Нима не знаеше, че Г. Г. Живковъ се е държалъ на висотата на положението си, което той и на дѣло доказа въ дѣятелностьта си съ бившитѣ Г-да Регенти? Нима не знаеше, че този Г. Живковъ, отъ сѣнката на когото те е страхъ, — е ходилъ въ рѣченното Консулато да каже, че Варненци и изобщо цѣлия български народъ желаеше възвръщанието на Княза Александра и България да си остане независима? Нима, ако попитатъ бай Кръстя, защо е ходилъ и той въ рѣченното Консулато, той рѫбва за оправдание да отговри: «ходихъ, защото ходиха и другитѣ». Всичко това ти по-добрѣ знаешь отъ насъ и можеше да го исповѣдашь, нъ туй е лошавото, че врѣмената се измѣниха, и интригитѣ ти не струвать вече пари. Е, пъкъ когато работата е таквази, — кажи ни поне, почтенний, Дроскачо: на ли бай Кръстйо по онова врѣме бѣше адвокатинъ, свободенъ гражданинъ? Тогазъ, кога е тъй, — съ чие разрѣшение е ходилъ да се ангажира при Консула и да се обѣщава, че ще се мѫчи да развали митинга, който стана въ града ни за завръщанието на Княза Александра? Вѣрвайте, че ний за това незнайме нищо; нищо незнае сѫщо и главата на в. «Добружа», макаръ да познава бая Кръстя. Нъ я попитайте гражданитѣ, тѣ ще ви кажатъ, че бай Кръстйовото отивание въ Консулатото е станало по заповѣдь на Консула. Тѣзи сѫщитѣ граждани ни помолиха да съобщимъ на Варненската публика, че когато поканили бай Кръстя да вземе участие въ споменатия митингъ, той имъ отказалъ пакъ по звповѣдьта на Консула, като добавилъ: «Азъ съмь ангажиранъ прѣдъ тукашния Кенсулъ и немога да взема никакво участие въ митинга ви, нито за правителството, нито за Стамбулова. Недѣйте прави митингъ: нѣма да сполучите». Послѣ всичко това, всѣки ще види; какво е било отиванието на Г. К. Мирски при тукашний Русски Консулъ и какво е било то отъ страна г. г. Георгя Живкова и Майора Обрѣшкова. И тъй, както виждате, г-да, това сѫ се изминали работи, и сега кому отъ Варненци нѣма да трепне сърцето отъ радость, като прочете изъ газетитѣ, че нашия съгражданинъ обичахаъстйо днесь се бори юнашки прѣзъ нощемъ ъ съ недостойната Варненска интегия — ж, гдѣто си позволила да го нарѣче «[illegible]никъ Русскаго Царя». Било що било, нъ ний сега трбва да тържествуваме, защото злото излѣзе наявѣ, а пъкъ бившитѣ клиенти на Софиста отъ XIX вѣкъ, К. Мирский, ще могатъ да видятъ наоколо си, че, освѣнъ патентования адвокатъ Г. Анастасиадиса, има и други адвокати. Трѣбва да се радватъ и ще се радватъ, казваме, мнозина отъ Варненскитѣ граждани когато дойде врѣме втори пѫть нѣкои отъ тѣхъ да се освобождаватъ отъ народното опълчение по старость, тъй като за напрѣдъ нѣма да има въ опълченския комитетъ човѣкъ, който да ги праща при г. Анастасиадиса да имъ зема по нѣколко рубли, за да имъ пише патентовани прошения за освобождение отъ опълчението. Да оставимъ това на едстрана; да забравимъ, че бай Кръстйо знай да играе на вѫже, и да видимъ какво трѣбва да правимъ съ таквизи заслужили хора, като него. Мисля, че всѣки ще се съгласи съ насъ, че дѣлата на заслужилитѣ хора влияятъ въспитателно на другитѣ, и тъй като и въ града ни се забѣлѣзва нѣщо като заслуга въ бая Кръстя, трѣбва ли да останемъ равнодушни къмъ него и да го не почетемъ, както трѣбва? Не! е нашия отговоръ: грѣхъ ще бѫде, ако се умърлушимъ; защото и святото писание казва: Кесарево Кесареви, Богови Богу. Като е тъй, Г-да, за да направимъ дълга си, както трѣбва къмъ помѣнатия ни съгражданинъ, ни трѣбва да изучимъ самия му животъ — да видимъ какво е, що е бай Кръстйо, и тогазъ да му се отплащаме. Прѣди да начнемъ, ний незабравяме да кажемъ туй, че мнозина ще се намѣрятъ да говорятъ по нѣщо добро за бая Кръстя, нъ ний пакъ ще имъ кажемъ, че ако човѣкъ е голѣмецъ — не може да се сѫди отъ това за човѣщината му. Само онзи, който е слѣдилъ дѣтинския и ученическия животъ на бая Кръстя; само онзи, който е слѣдилъ неговото поведение, при падането на разнитѣ министерства заедно съ дѣятелностьта му на адвокатското поприще, и, най-сетнѣ, само онзи, който го познава като депутатъ въ бившитѣ народни събрания — само той, казваме, ще се съгласи съ насъ, че бай Кръстйо прилича повече на Цариградски чикръкъ, отъ колкото на човѣкъ, на българинъ, и то йоще отъ Котелъ. Нъ ви, г-да, може да кажете, че между чикръка и човѣка нѣма нищо общо: чикръка си е чикръкъ, а бай Кръстйо човѣкъ. Това, безсъмнѣние и на думи е тъй, нъ да видимъ, само чикръка ли може да се върти назадъ и напрѣдъ. Както виждате: не! Кога е тъй, слушайте да видимъ сега, да ли нѣма и между хората чикръци. Прѣдставете си, че днесь Цанковъ е първъ министръ въ България и че нѣкой отъ васъ е Цанковистъ; а утрѣ, по божия милость и съ народната воля, сѫщия Цанковъ пада отъ власть и се събира нѣщо като митингъ въ града ви за да осѫди поведението на падналия министръ, и ви, като «буенъ» патриотъ държите рѣчь на всеуслушание, че той (Цанковъ) е врагъ на отечеството ни, нъ отъ друга страна тайно не само удобрявате работитѣ му, нъ и агитирате въ околнитѣ градища за завръщанието му на власть, — с. че тогазъ нѣма ли и ви да бѫдете нѣщо като чикръкъ — нѣма ли да играйте на вѫже и да се въртите назадъ—напрѣдъ? Нъ впрочемъ това нѣма нищо общо съ царуванието на П. Каравелова, съ тогавашното и сегашното гражданство на бая Кръстя въ Варна, нито пъкъ съ открадванието на Княза Александра; защото всичко лошо бѣше осѫдено отъ бая Кръстя, и ни бѣхме се залувили и колкото се можаше подпомагахме патриотическото ни правителство въ тѣжката му работа; нъ пусти клипери отъ гдѣ се зеха, какво направиха, та многома се исполашиха отъ тѣхъ, снеха си шапкитѣ, па имъ се лъспа келя. Нещѣшь ли, че таквози нѣщо не се случи и съ бая Кръстя, послѣ отиванието му въ тукашното русско консулато. Браво бе бай Кръстйо! Пакъ ти стигалъ ума, бе: и ти си билъ отъ хората на обстоятелствата! Ахъ, туй врѣмената какво не правятъ, я! Тѣ каратъ хората по нѣкога сами да си кѫсатъ главитѣ отъ пишманлъкъ за сторенитѣ си грѣхове, а нашь бай Кръстйо, като практиченъ човѣкъ, нима и тази слабость: той видѣ, че клиперитѣ не сториха нищо на България и си въобразилъ, че и България нѣма да му стори нищо. То стъй и тъй стана, нъ само лошитѣ езици изъ Варненскитѣ кафенета и улици зеха повече да говорятъ небивали нѣща — че бай Кръстйо билъ отъ прѣдателитѣ. Нъ тѣжко и горко на тогози, който мисли, че бая Кръстя го е страхъ и грижа отъ тѣзи нѣща: той знай, че Варната е нѣщо като Вавилонъ, че и въ нея, слѣдователно, трѣбва да има и гърци, и турци, и арменци, и българи, и русси и че между тѣхъ трѣбва да има и прѣдатели. Като е тъй биръ да казвали хората, че и той е прѣдатель — нѣма да го знае всѣки, я, когато той може да се потули между другитѣ си аркадаши.

(Слѣдва)

ЛѢТОПИСЬ.

— Научаваме се, че скоро новий съставъ на Вар. Градско Общинско Управление щѣлъ да заеме длъжностьта си. Ние сърадваме Варненци съ добрия имъ изборъ, поздравляваме тъй сѫщо новитѣ членове на съвѣта, както и лицето, което ще бѫде избрано за кметъ, и вѣрваме, че тая съставъ ще се погрижи твърдѣ много за повдиганието на града Варна, който е единъ отъ първитѣ градове въ отечеството ни. Ние не се съмняваме, че съвѣта, скоро слѣдъ приеманието дѣлата на Общ. Управление, ще затвори забавачницата, която никакъ не отговаря на назначението си, защото тя е била и е мѣсто, отъ гдѣто г-нъ Никола Живковъ незаслужено се е храптутилъ. Ние не сме противъ дѣтскитѣ градини или забавачницитѣ, тъй както сѫ въ Европа, но тукъ у насъ—въ България, въ града Варна, неможе за сега да имаме такива градини-училища, по причина, защото още нѣмаме подготвени хора за тая цѣль. Дѣтската градина па бая Живкова, тя е просто шарлатания, която (градина) намѣсто полза принася вреда.

— Пишатъ ни отъ Варна: Тия дни т-нъ Козаровъ, директора на тукашното Държавно петокласно училище, като ходилъ да си пазарува нѣкои нѣща отъ дюгенитѣ, на едно мѣсто, тъй се рекомандувалъ: «Г-нъ Козаровъ, директоръ на Варненското Държавно петокласно училище, а до година, директоръ на пълна гимназия», «радвамъ се» му отговорилъ продавачътъ. — Чудна мания за Директорство! б. р.

— Научаваме се, че скоро щѣлъ да бѫде внесенъ въ народното събрание проектъ за направата на линията Бургасъ—Ямболъ. Ако това стане, то южно-българскитѣ произведения ще да се подигнатъ въ най-цвѣтуще положение, така щото ще да се улѣсни една комуникация за цѣлото Княжество съ Европа. (в. «Свобода».)

— Завчера се произведоха около 66 души юнкери въ чинъ офицери, на които дипломитѣ самъ Негово Цар. Височество раздалъ, и по случай на тоя актъ, произнесълъ слѣдующата рѣчь:

«Господа офицери и портупей юнкери!

Честитъ се считамъ, гдѣто първи пѫть ми се пада въ моето ново отечество, да произведа изъ въспитанницитѣ на това заведение първитѣ български офицери.

Отъ днесь Вие вече стѫпвате въ дѣйствителния офицерски животъ и ставате прѣдставители на Българската армия и на нейнитѣ традиций. Надѣя се, че Вие ще способствувате, за повдиганието и развитието на нейния духъ.

Вѣрность — безусловна на прѣстола, безгранична прѣданность на отечеството, любовь безпрѣдѣлна къмъ светата Ви задача, — която е образованието на Българския войникъ; строга военна дисциплина и тщателно пазение честьта на военния мундиръ — ето началата, които трѣбва да Ви служатъ за пѫтеводители въ вашето ново поприще.

Надѣвамъ се, че ще останете за всѣкога достойни синове на отечеството и нѣма нищо да отстѫпите на тѣзи, които съ храбростьта си запазиха честьта на България и увѣнчаха съ слава знамената на Българската войска.» (в. «Свобода».)

— Научаваме се, че г-нъ директоръ на пар. турско училище, тия дни щѣлъ да издаде вѣстникъ «Варненска Поща», цѣльта на който била да защищава Българското правителство и да гони всичкитѣ ония продажни души, които се стараятъ да подкопаватъ сѫществуванието както на България, тъй и на Турция. Ние лично познаваме г-на директора на турското училище и вѣрваме, че той напълно ще оправдае надѣждитѣ ни. Желаемъ му успѣхъ.

— Хората около в. «Нова-България» искатъ да кажятъ на свѣта, че Окол. ни ковчежникъ З. Гунчевъ билъ патриотъ. Ние ще ги попитаме само: знаятъ ли, че тѣхния приятель е работилъ съ опозицията по изборитѣ както за народни представители, така и за градския съвѣтъ, и това отъ патриотизмъ ли е направено? Ако «Н. Б.» не ни отговори ние ще заключяваме, че г. Гунчевъ ги е поизлъгалъ и че тѣ не сѫ изучили добрѣ какъвъ человѣкъ е Гунчевъ.

— Единъ добръ нашъ приятель изъ Варна ни пише, че п. началника на тамкашната Т.-Пощенска станция, Владигеровъ, събиралъ въ канцелярията си своитѣ аркадаши да имъ чете нѣкои чужди телеграммы, подавани въ станцията. Ние и отъ други приятели сме слушали за тази беззаконна постѫпка на Господство му, нъ се не ни се вѣрваше. Обръщамъ вниманието на началството му.

— Случайно ни се попадна да видимъ една квитанция, издадена на 3-ий того отъ Станимѫшкото Общинско Управление на размѣсени езици: български и гръцки, т. е. печатанното на български; а рѫкописното на гръцки. Ний питаме г-на Станимѫшский общинский кметъ, знае ли той: кой е оффициалния языкъ въ България? Ако знае защо позволява на бирника си, нѣкой си Θεοδορίδο да върши подобни безобразия? Ако ли незнае, ний му казваме, че оффициалния езикъ въ България е българския и го съвѣтваме за напрѣжъ да недопуща подобни нѣща. Обрѣщаме вниманието комуто се слѣдва да даде да разбере всѣкиму, че който живѣе въ България и се храни отъ пота на народа й, длъженъ е да уважава и почита законитѣ български.

— Нашитѣ бухали — рубладжии, отъ откриванието на Народното Събрание насамъ сѫ развили една извънредна агитация. Неще и дума, че тази Дессева, Даскалова, Желѣзова и пр. *ова* атитация е бесчестна и мискинска до нѣмай кѫдѣ. За примѣръ нека послужи ей това: тѣзи прѣдатели на татковината ни пошушватъ тукъ тамѣ, че Народното Събрание увеличило беглика до 80 ст. на овца, рѣшило да се введе монополъ на тютюня и пр. небивали нѣща. Всѣкой знае, че Събранието се занимава съ провѣрката на изборитѣ и, слѣдователно, е нѣмало възможность да прогласява закони и пр. Но хората, които за хатъра на бѣлия царь сѫ готови да продадатъ и дѣцата си, не се спиратъ прѣдъ никаква подлость, прѣдъ никакво шарлатанство.

Ний приканваме населението да не дава вѣра на думитѣ на тия прѣдатели; а отъ полицията искаме да повика тарторитѣ на тия народни измѣнници и имъ поиска смѣтка за тия имъ думи. За нейно (на полицията) улѣснение ний й обаждаме името на човѣка, когото чухме да проповѣдва това. Той е до вчерашний нашъ съмишленникъ, а сега мекере на дъртия цанковистъ даскалъ Димитра, — той е Нони Киселковъ.

— Отъ с. Ези-бей получихме една дописка, въ която се изобличава Езибейский попъ Цоню, че билъ ходилъ изъ селата да убѣждава селенитѣ въ добритѣ цѣли на бѣлий царь. Ний приканваме свѣтиня му да се откаже отъ тая севда, и при това се чудимъ, защо селенитѣ не му дадатъ да разбере, че подобни мракобѣсници, които вършатъ работи неприлични на званието имъ, не правятъ нищо друго освѣнъ, да компрометиратъ и другитѣ ни добри свещенници.

— На 15-ий того, както бѣхме съобщили въ 4 брой на вѣстника си, извърши се панахида, въ памятъ на загиналитѣ доброволци при защитата на гр. Видинъ, въ черквата «Св. Георгий», дѣто старший учитель г. З. Петровъ каза една кратка, нъ прочувственна рѣчь по случай праздника, която по нѣмание мѣсто остава да се обнародва въ идущий брой. Испратени бѣха слѣдующитѣ телеграммы:

София. Министру Предсѣдателю.
Копие «Свобода».

Тукашнитѣ доброволци правятъ пана хида въ памятъ на загиналитѣ си прѣзъ 1885 г., при защитата на г. Видинъ, другари и като поздравляватъ Н. Ц. Височество любимий ни князь Фердинандъ I-ий, като главенъ вождъ на Българската войска, молятъ Ви да поднесете прѣдъ него увѣренията имъ, че както презъ 85 г., така и всѣкога, когато отечеството ни има нужда, тѣ ще бѫдатъ готови да се жертвуватъ подъ неговото високо и мѫдро покровителство.

Комисията.

Видинъ. Х. София. Цанева.

Слѣдъ панахидата, която тукашнитѣ доброволци, направиха въ памятъ на загиналитѣ си, при защитата на гр. Видинъ, другари, натоварени сме да Ви поздравиме и изявиме признателностьта, която всички наши доброволци хранятъ къмъ Васъ, за майчинитѣ грижи, които прѣзъ тѣхъ тѣжки, нъ славни врѣмена полагахте за тѣхъ.

Комисията.

Силистра. Телеграфисту Добреву.

Слѣдъ панахидата, която тукашнитѣ доброволци направиха днесь въ памятъ на загиналитѣ си въ днешний день, при защитата на гр. Видинъ другари, поднасяме чрѣзъ Васъ сърдечнитѣ си съчувствия на родителитѣ на покойний ни другарь Юрданъ Желѣзовъ.

Комисията.

На послѣдната телеграма се получи слѣдний отговоръ:

Добричь. Комисията за отслужевие панахидата.

Родителитѣ и всичкитѣ другари на покойния ми едноутробенъ братъ, Юрданъ, Ви благодарятъ, че не сте имъ забравили любимеца при отслужвание панахидата.

(Подпис.) А. Желѣзовъ.

— Пишѫтъ ни отъ София съ дата отъ 18-ий т. м. «Готвятъ се много законопроекти по Народното Просвѣщение. Готови сѫ законопроектитѣ за училищнитѣ инспектори, които да бѫдатъ по назначение, намѣсто избирани и законопроектътъ за отворяние отъ ново пълни гимназии въ Варна, Ломъ и Сливенъ.» Ние неможемъ освѣнъ да сърадваме г-на министра на Народното Просвѣщение за тази му цѣль и да се надяваме, че гг. прѣдставителитѣ ще удобрятъ внесенитѣ тия законопроекти. (б. р.)

— На 15-ий т. м. бѣше въ Варна г-нъ подполковникъ Любомский, бригадния командиръ, който, по случай праздника на 8-ий приморский полкъ, за побѣдата му при Пиротъ, държа една твърдѣ умѣстна рѣчь къмъ гг. офицеритѣ и войницитѣ. Той каза: «Войници, вамъ се длъжи побѣдата при Пиротъ, вие се показахте храбри момци, вие спасихте честьта на България, на българското орѫжие....» Въобще въ думитѣ на г-па подполковника се забѣлѣзваше живость. Послѣ молебенъ се произведи смотъръ на войската, отъ която г-нъ Любомский остана доволенъ.

— Пишѫтъ ни отъ Варна съ дата отъ 17-ий т. м.: Когато нѣкои отъ народнитѣ ни учители сѫ отишле при кассиера г-на Никола Мирский да му искатъ заплатата си, то той ги е изгледалъ на криво, като въздѫхналъ, казалъ: «Вие оскърбихте *бай* Хоралапа (кмета), та ний за сега нѣма да може да Ви дадамъ пари.» Види се, че бай Никола Мирский и г-нъ Хар. Ангеловъ, като не можихѫ да се изберать за въ градскийтъ съвѣтъ, мѫчно имъ станало, та види се искатъ да си извадятъ ахта на народнитѣ ни учители. Нѣма защо бай Мирский да охка и въздиша, нѣма защо и да не дава заплатата на учителитѣ на врѣме; ако му е мило за кассата, която скоро ще се земи отъ рѫ-

цѣтѣ му; ако му е мило за прѣдсѣдателство на комитета «България за себе си»; ако му е мило за градскийтъ съвѣтъ, особенно за Хар. Ангелова, че нѣма да бѫде кметъ и д-ръ Стефановъ градский лѣкарь, то ние за утѣшение го съвѣтваме да отиде пакъ въ митрополията при грѫцкийтъ владика Калиникоса, да му чете една успокоителна молитва.

— Подлостьта и интригантството въ нѣкои хора до толкова по-нѣкога се развива, щото най-послѣ такивато идатъ до забравяние. Такова нѣщо се е случило и съ редакторитѣ на в. «Нова България». Въ брой 4-ий на вѣстника имъ, четемъ слѣдующето: «Научаваме се, че пантентовани патриоти писали за премѣстванието на 3-ма дружинни командири отъ 8-ий №, истина ли е?» Тѣзи редовце на нашитѣ събратия отъ «Новата» идатъ да ни увѣрятъ, че тѣ сѫ дѣйствително въртоглави, хора идиоти и доста интриганти. Ние макаръ и да живѣемъ далечь отъ Варна, нъ имаме честьта да познаваме почти всичкитѣ гг. офицери отъ 8-ий приморский полкъ, особенно гг. майоритѣ — дружиннитѣ командири. Прѣдъ видъ на това, че тѣ сѫ намъ добрѣ познати, ние неможемъ и да повѣрваме, че има хора българи, исключая Н. Живкова и Козарова, които да си позволятъ до тамъ, щото да пишатъ нѣщо лошо за нашитѣ гг. офицери. Ако редакторитѣ около «Новата» сѫ честни, да иматъ смѣлостьта, нека ни покажатъ лицата, които ужь спорѣдъ тѣхному сѫ писали нѣщо за гг. дружиннитѣ командири, ние сме готови първи да изобличимъ подобни хора. Ние не се съмняваме, че това е само интрига на извѣстния шарлатанинъ Н. Живковъ. Ако въ шестия брой на вѣстника си списвачитѣ на «Новата» не испълнятъ това, което ние искаме отъ тѣхъ, ще ги считаме за най-голѣмитѣ шарлатани и подлеци. Тогава, вѣрваме, хората ще се убѣдятъ какви сѫ редакторитѣ на в. «Нова България».

— Редакторитѣ на в. «Нова България» въ брой 4-ий, като сѫ се постарали да омиятъ зацапаното лице на г-на Козарова, директоръ на Варн. Държ. петокласно училище между другото казватъ: «И втори пѫть излѣзва въ печата нѣкой си *Nemo*, да осѫжда г. директора на гимназията ни, че живѣялъ въ самото здание на училището. — Ние сме длъжни да кажимъ на нѣмото и слѣпото, че за която образована държава попита, ще му кажатъ, че директоритѣ на гимназитѣ и пансионитѣ живѣятъ въ самитѣ здания, че и у насъ въ Пловдивъ, Стара-Загора, Садова и Руссе тъй сѫщо, живѣятъ директоритѣ въ училищата, и женени и неженени, че нѣма въображаемото негово искушение до сега, освѣнъ въ неговитѣ хергеляшки монастири.» Вижте сега логика, доказателства, гг. читатели, и недѣйте казва, че г-нъ Козаровъ нѣма право да живѣе въ училището. Ние, Nemo-то, за успокоение на г-на Козарова, женения директоръ, казваме пакъ, че независимо гдѣ сме се учили, — да ли въ нѣкоя семинария, дали между калугеритѣ, или пъкъ надруго мѣсто, — че е срамота г-нъ Козаровъ да живѣе въ училището. Малко искаме ние да знаемъ какво било въ Европа и какво въ Стара-Загора. Види се, че г-нъ Козаровъ не знае, че живѣянието на директорътъ въ едно училище, заедно съ жени и дѣца, е възможно само тамъ, гдѣто зданието е приспособено за такава цѣль. Питаме ние г-на Козарова, училището, въ което живѣе прилича ли на тия здания, които ги има въ Европа? Ние знаемъ, че директорътъ на Пловдивската гимназия живѣе не въ самото училище, нъ въ зданието, което е прилѣпено до училището, нѣщо, което въ такъвъ случай се позволява и си има мѣстото. Но тукъ, както е зданието на Варн. гимназия, да земишь най-хубавитѣ стаи, да ги обърнешь на кухня, тамъ гдѣто е било кабинетъ по ест. наука, да имашь особна стая за пуйки и кокошки, да обърнешь слугитѣ на училището, на които плаща правителството, на свои, да ти гледатъ дѣцата, да ти слугуватъ денемъ и нощемъ, това ние не го разбираме. Ние вѣрваме, че почитаемото министерство на Народното Просвѣщение ще земи въ внимание нашитѣ бѣлѣжки.

Почудихме се, когато прочетохме въ 4 бр. на посестримата ни «Нова България» и видѣхме какъ дѣтински ни отговаря единъ новистъ по поводъ на писаното отъ насъ въ в. «Добружа» за Варнескитѣ избори и прѣдателитѣ. Двваждъ повече, вѣрваме, ще се зачудятъ читателитѣ ни, свидѣтелитѣ на самитѣ избори, — когато прочетатъ още веднажъ писаното отъ насъ върху помѣнатитѣ избори и рѣченното опровержение на новиститѣ «Съ адска злоба хора зеха да съчиняватъ *Халима*, за да калятъ най-честнитѣ ни дѣятели», — казва новиста за оборванието на истинностьта на въпросната статия, и послѣ прѣминава къмъ това, че ходението на Г. Г. Х. Ангеловъ и К. Мирски въ Грьцката Митрополия било лъжа, иуспата отъ нѣкой си шарлатанинъ Евгений. Тъй, а? — Халима, лъжа било всичко писано отъ насъ за помѣнатитѣ Г-да. Я гледай оправдания! Райбира се, че по другъ отговоръ на това и неможаше да се очаква отъ новиститѣ: никога единъ вагабонтинъ нѣма да се припознай въ прѣстѫпленията си, тъй както и бай Колйо Живковъ, никога не припознава, че е изѣлъ събраната отъ него вересия на бившето Цариградско Читалище. Тъй или инакъ, нъ пакъ ще повторимъ, че да се нарѣче нѣкой шарлатанинъ или незнамъ какъвъ (за това що е писалъ, безъ да се оборятъ исказанитѣ отъ него истини, това е повече отъ безчестие, и въ такъвзи случай не можемъ да замълчимъ, че автора на подобни калпазанлъци, какъвто е рѣченния новистъ, си е избралъ добрѣ името, нъ, като шарлатанинъ, не икалъ да си каже правото, че той е самъ такъвзи, а не Евгений. Бе хей, глава глупава, ако не си разбралъ, разбери, че днесь хората не вѣрватъ само на голи думи, а на фактитѣ. Тебѣ ти прилѣга да се хвалишь, байно, съ грамадния успѣхъ на тукашнитѣ забавачници и че съ това ще се прѣобърнатъ гагаузитѣ и гърцитѣ на българи. Хората, като припознаватъ това, не забравятъ да кажатъ, че грамадни успѣхи могатъ да станатъ и въ моарлното разваляние на дѣцата; признаватъ тѣ, че грамадния успѣхъ може да бѫде добъръ и полезотворенъ тогазъ, когато той се проявява не въ единъ карагйозчилъкъ, както е успѣха на бай Колйовото градинарство, а въ истинското правилно развивание и въспитание на невиннитѣ дѣца. Да ли е това тъй, — попитайте бая Н. Живкова, гдѣ е свършилъ той наукитѣ си по забавачарството, и тогава ще разберете какъвъ е грамадния успѣхъ на тукашнитѣ забавачници. Ний сме убѣдени положително, че новия съставъ на Град. Съвѣтъ или ще причисти сегашния съставъ на въпроснитѣ забавачници и ще отвори още много нови, или пъкъ ще затвори и тѣзи, които никаква полза не доносятъ, а служатъ само да прѣхренватъ интригантитѣ за да могѫтъ да цѣпятъ града на партии и да насаждатъ гнили нѣща въ душата на бѫдѫщитѣ Варненски граждани и гражданки.

Ето и Фактитѣ.

Въ 2-й брой на в. «Добружа» подъ надсловъ «начинъ за разбогатяване» ние показахме какъ г. Касабовъ, бившия касиеръ на Добричската замледѣлческа касса, е сталъ хайдушки стопанинъ на нѣкоя и друга пара. Сега ние ще изложимъ фактитѣ, които можяхме да съберимъ. Това ние не го правимъ за да очернимъ г. Касабова нито пъкъ да го компромитираме прѣдъ власта и населението, нъ просто за освѣтление на публиката. Така сѫщо не го правиме и отъ завистъ къмъ господство му, защото имаме нещастието повече да го съжаляваме като баща, който зачернюва името на дѣцата си, отъ колкото да му завиждаме. Тука нѣма да споменувамъ че г. Касабовъ до врѣме на Русско-Турската война е билъ голѣмъ сиромахъ, при всичко че занаята е научилъ още отъ тогава, нито пъкъ за смѣткитѣ на Добричското земледѣлческо училище, въ които смѣтки има н. й много пръстъ сѫщия Касабовъ. За сега ще се занимаемъ исключително съ дѣятелностьта на Касабова като кассиеръ при добричската замледѣлческа и сиромашка касса. До истеклий Априлий всичко е отивало по медъ и масло, а послѣ прѣдъ сѫщий мѣсецъ почна да се посѣща нѣщо не добрѣ. Кражбитѣ, които до тогава могли да се укриватъ, почнали да се посочватъ. Ривизионната коммисия въ края на м. Априлия обнауржила кражбитѣ, извършени отъ г. Касабова. Ето и фактитѣ: 1) На 8-й Априлий т. г. кассата промѣнила три записа, записани на приходъ подъ № 414, 415—416 по редъ, съ които трима братия отъ с. Юргичлеръ длъжяли срѣщу Кассата заедно съ лихвитѣ до него день, 518 лева и 73 ст. Този дългъ билъ прехвърленъ върху нѣкой си Д. Д., който билъ купилъ кѫшла отъ помѣнатитѣ трима братия и записа подъ № 562 се нарравилъ за 523 лева сиречь 427 лева повече, когато нито Д. Д. е длъжялъ нѣщо повече на кассата, нито пъкъ първитѣ стопани.

2) На 14 сѫщий сѫ били промѣнени 12 записи, подъ № 437 до 438 включително по прихода, на селенитѣ отъ с. Мѫтнѫмово, които заедно съ лихвитѣ до него день се възлизали на 3664 лева и 44 ст. Отъ сѫща дата били направени нови записи 19 все на сѫщитѣ селени, безъ да имъ се даде причупена пара отъ кассата за 3752 лева, слѣдователно кассата задлъжила съ 87 лева и 65 ст. своитѣ длъжници. Тѣзи пари дѣйствително излѣзли изъ кассата, защото не сѫ показалъ излишъкъ въ личната сумма, спорѣдъ думитѣ на ревизионната коммиссия, нъ тѣ вмѣсто да се придадѫтъ на длъжницитѣ, влѣзли въ джебътъ на г. Касабовъ.

3) На 6-й тоже Априлий билъ промѣненъ записа, подъ № 451 по прихода, който съ лихвитѣ възлизалъ на 728 лева и 95 ст. Този длъгъ преминалъ върху друго лице, което не е имало други дългъ къмъ кассата и записа, записанъ подъ № 608 по расхода, билъ направенъ за 879 лева. Врѣхнината отъ 168 лева 05 ст. пакъ благоволили да постѫпятъ въ г. Касабовия дежебъ.

4) Нѣкой си Али Ефенди изъ с. Гюгчедюлюкъ, още миналата година внесълъ срѣщу дългътъ си около 200 лева на г. Касабова, който му и издалъ не отъ кочанъ една рѫкописна расписка, нъ паритѣ нито на приходъ имали забѣлѣзани въ нѣкоя книга нито, като депозитъ сѫ показани.

Освѣнъ горнитѣ факти, въ скоро врѣме ще бѫдемъ въ положение да прѣдставимъ и други, които, както се научяваме, отново били открити.

Подиръ всичко това ние ще попитаме своитѣ сграждани въ Добричъ, може ли този Касабовъ да бѫде членъ въ Градский Съвѣтъ, за когото, по диктовката на даскалъ Димитровци и др. на 4-й Октомврий нѣкои подавахѫ гласътъ си? А правителството не ще ли да го даде и подъ сѫдъ?

РАЗНИ.

Нихилиститѣ. — Отъ Петербургъ ся телеграфира слѣдующдто:

Полицията откри въ една кѫща отъ махалата, Непескаскъ — седемь нихилисти, които изработвали динамитни бомби. Подиръ една кървава битка тѣ сѫ се прѣдали. Тѣ исповѣдали, че бомбите сѫ биле предназначени за приеманието на Царьтъ. Въ кѫщата се намѣрили около 4 пуда (480 оки) динамитъ.

Едно Германско предложение по Българский въпросъ. По слуха, който циркулира въ Петерсбургъ, Германия имала намѣрение да направи едно предложение за да ускори разрѣшението на Българский въпросъ.

Това предложение ще бѫде на Руссия едно предпочтение на Руссия въ Балканский Полуостровъ съ условие, че тя се задължава да се споразумѣе съ Австрия и Турция въ всичкитѣ мѣрки, които би искала да вземе.

— Миналитѣ дни сѫ арестували въ Рени двама търговци Бѣргари, които тръгнали отъ Романия за да копуватъ риба отъ Астраханъ. Причината за арестуванието имъ е че въ багажатъ имъ се намѣрило 700 рубли въ дребни руски монети, Казва, се че тѣзи монети сѫ биде купени отъ търговцитѣ въ г. Свищовъ, Русскитѣ закони запрещавали внасянието на тия монети въ Россия.

— Научавами ся че Н. Б. Екзархътъ е далъ заповѣдъ на Митрополита Климента да ся оттегли, и е натоварилъ Епископътъ Кирилъ да испълнява неговата длъжность въ Софийската Епархия. Това извѣстие произведе добро впечатление.

— Нѣкой отъ Варненскитѣ граждани запитватъ, защо въ Българскитѣ церкви въ градътъ Варна, не ся миросватъ християнитѣ, които по тая причина сѫ биле принудени да отиватъ въ грьцкитѣ церкви да ся миросватъ? . . .

Телеграмми.

Берлинъ. 24 Ноемврий. Райхстага единодушно вотира мнѣние, съ което изисква своето горѣщо съжаление за болѣстьта на прѣстолонаслѣдний Князь и изразява надежда за неговото поправяние.

Всичкитѣ вѣстници утвърждаватъ, че тронното слово отговаря съ тяжестьта на положението.

В. «Постъ» вижда вече да се явява на оризонтътъ една бѫдѫща война между Австрия и Руссия.

Бурсата спадна, вслѣдствие извѣстието, че Генералъ Гурко е назначенъ за Генералисимусъ на русскитѣ войски, и войнственната здравица, напита въ банкета на офицеритѣ.

Увѣрява се, че Контъ Шуваловъ ще бѫде назначенъ за Главенъ Губернаторъ въ Варшава.

Берлинъ. 22 Ноемвр. В. «Kolnische Zeitung» утвърждава да е извѣстена отъ положително мѣсто, че въ разговорътъ на Царьтъ съ Князь Бисмаркъ се доказали, че на Царьтъ ся биле представени множество телеграми и писма относящи ся до поведената на Князь Бисмаркъ по Българский въпросъ, които телеграмми и писма сѫ биле фалшифицирани отъ начало и до свършакътъ.

Главний источникъ на тази фалшивость се доказа. Знае се за сега че тѣ сѫ работа на Орлеаниститѣ, и че може да се даде поводъ на Прокуротурата за намисвание.

Князътъ Бисмаркъ е успѣлъ лесно да убѣди Царьтъ, че всичко това е било една маниера осѫдителна

По врѣме на свижданието, се е доказало още, че една малка, но влиятелна часть отъ Берлинский дворъ е успѣла да увѣри Царьтъ, че въ външната политика Императорский Канцлеръ не е въ всичко съгласенъ съ Императорътъ Вилхелмъ, и че въ много случай на сила е можалъ да получи отъ Него утвърждение на своитѣ предложения и на политиката си.

Вѣсгника ни „Добружа“, който нарѣкохме органъ на комитетитѣ „България за себе си“ въ Варненскийтъ Окрѫгъ, трѣбва да се разбира комитетитѣ въ Добричъ, Варна, Правадия и Козлуджа.

Редакцията.

ОБЯВЛЕНИЯ.

ДОБРИЧСКА ГРАД. ОБЩ. КОММИСИЯ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 3307.

Добричската Град. Общ. Коммисия има честь да обяви на интерессующитѣ се че въ началото на идущий Д-врий ще ся отдаде на публиченъ търгъ събиранието за една година отъ 1-й Януарий 1888 1 г. до Януарий 1889 год. разнитѣ общински берии и наемвание освѣтлението на града по този рѣдъ.

1). На 1-й Д-врий въ 10 часа предъ обѣдъ ще ся отдаде берията правопродавание едъръ добитъкъ (русуматъ). Залогъ за право-участие се иска 1100 лева;

2). На 4 сѫщий въ 10 часа предъ обѣдъ ще ся отдаде берията правоклание добитъкъ (канъ-парасѫ). Залогъ за правоучастие се иска 120 лева;

3). На 7 сѫщий въ 10 часа предъ обѣдъ ще ся отдадятъ берийтѣ отъ Бариера, крини, мѣрки, бильярдъ, табли, теглилки и пр. Залогъ за правоучастие се иска 700 лев. и

4). На 10 сѫщий въ 10 часа предъ обѣдъ ще ся отдаде съ малонаддавание освѣтлението на града съ панаиря. Залогъ за право-участие се иска 150 лева.

Новъ търгъ (Перетържка) ще става отдѣлно за всѣка берия, ако съгласно чл. 39 отъ Закона за публичнитѣ търгове нѣкой въ растояние на 24 часа отъ закриванието първий търгъ наддаде на върху послѣдната наддадена сумма, ко-

Търговетѣ ще се произвѣждатъ ще по целярията на Общинската Коммисия, гдѣто и можатъ да се виждатъ въ работнитѣ дни и часове всички подробности и условия.

г. Добричъ 10 Ноемврий 1887 год.

Председатель: **Ст. Аврамовъ.**

П. Секретарь: **П. Поповъ.**

3—2

Дѣло № 235 за 1887 г.

Варненскии Сѫд. Приставъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Подписенний Ем. Начевъ Помощ. Сѫд. Приставъ при Варненский Окрѫжедни Сѫдъ, на основание испълнителний листъ № 5721, изаденъ отъ Добричский Мировий Сѫдия на 31 Юлий 1887 год. и съгласно съ ст. ст. 452, 456, 461, 463 и 465 отъ Вр. Сѫд. Правила, обявявамъ, че отъ днесь до 31 день прѣдъ Канцелярията си въ гр. Добричъ ще да продавамъ съ акционенъ търгъ нижеслѣдующето недвижимо имущество, принадлѣжаще на Х-жи Мюлианъ Яховъ житель отъ с. Байрамъ Бунаръ К. Бунаръ; а именно:

Една кѫща находяща се въ гр. Добричъ участъкъ «Сарай» подъ № 116, съ четири стаи, стѣнитѣ дървени, покривъ керемиденъ, дълга около 9 метра, шширока 6— и висока около 4 метра, съ дворъ около 225 квадратни аршина. Ограничена съ Бакалъ Вели, Фъндѫклѫлѫ Сали — а и пѫть.

Това вишеуказано имущество не е заложено никому и ще да се продаде за удовлетворение иска на Русси Яневъ пов. на Нейчо Атанасовъ житель отъ с. Байрамъ Бунаръ Куртъ Бунарска Околия, искъ състоящъ се отъ 918 лева и други разноски по испълнението

Наддаванието ще почне отъ оцѣнката 488 л., която е направена отъ възискателя въ описътъ.

Желающитѣ да купятъ това имущество могатъ да се явятъ всѣкий день въ канцелярията ми за справка, освѣнъ въ неприсѫтствеиннитѣ дни.

гр. Добричъ, 22 Октомврий 1887 год.

Попощ. Сѫдеб. Приставъ: **Ем. Начевъ.**

0—2

Отговорникъ **К. Поповъ.** Печатница Л. Нитче. Варна